

IGEHIRDETÉS

Kovács Géza

AKI NEKEM SZOLGÁL, ENGEM KÖVESSEN!

Áhítat Jn 12,26 alapján

*„Ha valaki nekem szolgál,
engem kövessen,
és ahol én vagyok,
ott lesz az én szolgám is,
és ha valaki nekem szolgál,
azt megbecsüli az Atya.”*

Jézus, néhány nappal a nagypénteki szenvedése előtt ezekkel a szavakkal szólította meg a tanítványait és a körülötte álló embereket. Az első, a felszólító mondatot emelem ki, amely így szól: *„Ha valaki nekem szolgál, engem kövessen”!* Jézus ebben a mondatban azokat szólítja meg, azok számára van mondani-valója, akik valamilyen formában őt szolgálják, Isten szolgálatá-

ban valamilyen tevékenységet végeznek. Például igét hirdetnek, misét celebrálnak, a templomi, illetve egyházi kórusban énekelnek, énekes-zenes csoportban Istent dicsőítik, templomot takarítanak, egyházi, gyülekezeti rendezvényeken közreműködnek, szolgáltként beteget látogatnak, szegényeket, hajléktalanokat támogatnak, gyermekek, fiatalok vagy idősök között végeznek szolgálatot, vagy bármi más tevékenységgel szolgálnak. Elsorolhatatlanul sokféle módon szolgálhatunk Istennek: templomban, imaházban, a családban, a munkahelyünkön, az utcán, bárhol és bármikor, ha olyan tevékenységet folytatunk, amelyet azzal a céllal teszünk, hogy általa Istennek vagy Jézus Krisztus egyházának végezzünk szolgálatot. Nos, Jézus Krisztus az idézett mondatban arra szólítja fel mindazokat, akik bármilyen szolgálatot végeznek,

hogy tevékenységükben legyen nyilvánvaló és érzékelhető, hogy nemcsak szolgálatot végeznek Jézus számára, hanem követik is őt. Jézus ezzel a felszólítással azt mondta ki, hogy úgy is lehet őt szolgálni – a szolgálatában valamit tenni –, hogy a tevékenységben nem valósul meg az ő követése. Vagyis Jézus szolgálata történik az ő követése nélkül. Azt is kijelenti Jézus, hogy csak azokat ajándékozza meg az ő állandó jelenlétével, és csak azok részesülnek az Atya különleges megbecsülésében – vagyis csak azokat a szolgálatokat fogadja el mennyei értéknek –, akiknek a szolgálati tevékenységében Jézus Krisztus követése is megvalósul.

Mindezek alapján rendkívül fontos és izgalmas kérdés, hogy mit jelent Jézus Krisztus követése. Mert nélküle minden szolgálati tevékenység Isten szemében értéktelen. Vagyis előfordulhat, hogy valaki ígét hirdet a szószéken, énekel a kórusban, vagy bármilyen más tevékenységet végez Isten szolgálatában, az Atya Isten azonban szalmának és pozdorjának, érték nélkülinek minősíti, mert aki ezt végezte, nem Jézus Krisztus követője. Talán meglepő, sőt megdöbbentő igazság ez! Éppen ezért fontos megértenünk és komolyan vennünk Jézusnak ez a felszólítását.

Jézus Krisztus azt kéri ma tőlünk, hogy először az ő követői legyünk, és minden szolgálatunk, tevékenységünk az ő követésének a jóízű gyümölcse legyen! Az üdvösségünknek, az istenfiúságunknak, az örök élet elnyerésének is egyetlen útja Jézus Krisztus követése! Az ő követését nem helyettesíti semmiféle emberi tevékenység, még ha kiváló szakértelemmel, művészi szinten, őszinte lelkesedéssel és talán sok ember tetszésére végezzük is!

Ismét kérdezem tehát: mit jelent Jézus Krisztus követése? *Hogyan és miben kell nekünk követnünk őt?* — Amikor Jézus – János evangéliumának a leírása szerint – az ő követésére szólított fel, ugyanakkor közelgő kereszthaláláról beszélt. Néhány nappal azelőtt történt ez, amikor elfogták, letépve ruháját kegyetlenül megostorozták, majd kimondták halálos ítéletét, és a Golgotán a keresztre feszítve kivégezték. Jézus mindezt pontosan előre tudta és átérezte. A követésére vonatkozó felszólítás után ezt mondta: *„Most megrendült az én lelkem. Kérem azt: Atyám ments meg engem ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!”* (Jn 12,27–28) Jézus előtt felkomorlott a közelgő kínszenvedés sötét felhője. Szoros és valóságos kapcsolatban élve az Atyával felmerült benne az a lehetőség, hogy most azt is kérhetné, hogy az Atya kímélje meg őt a rá váró szörnyű szenvedéstől. Iszonyatosan kemény harc volt ez Jézus számára. Ismerte az Atya tervét és akaratát, hogy az ő önként, engesztelő áldozatként vállalt halálával szerzi meg az egész

emberiség számára bűneink bocsánatát és nyit kaput az üdvösségre. Jézus felmérte és világosan látta, tudta a szenvedésének és halálának jelentőségét. Így hát győzött benne az Atya iránt való engedelmissége, az irántunk táplált szeretete, és így kiáltott fel: *„De hiszen éppen ezért az óráért jöttem! Atyám, dicsőítsd meg a te nevedet!”* Vagyis lemondott önmagáról, és kész volt vállalni és követni az Atya akaratát. És ez történt! Jézus alázatos engedelmisséggel és fenséges méltósággal megdicsőítette az Atyát azáltal, hogy élő kenyérként engedte megtörni, tépni, halálba gyötörni a testét. Mint második Ádám, minden e világra született ember jogos képviselőjében váltságot szerzett a bűn rabságából. Feltámadásával pedig megtörte a halál erejét, világosságra hozta az elmúlhatatlan életet, és megszerezte a benne hívők számára a megigazulás hófehér öltönyét. Kaput nyitott az örök üdvösségre!

Miben kell és lehet hát nekünk követnünk Jézus Krisztust? A rövid válasz erre a kérdésre ez: *Követnünk lehet és kell őt halálában és feltámadásában!* Ugyancsak itt, a követésére vonatkozó felszólítása előtt, jelentette ki Jézus: *„Aki szereti az életét, elveszíti, aki pedig gyűlöli életét e világon, örök életre őrzi meg azt!”* Vagyis aki a maga okossága, jósága, és tevékenysége által próbálja megszerezni az üdvösségét és az örök életet, annak rá kell jönnie, hogy ez lehetetlen: mindent elveszít. Aki viszont felismeri (meggyűlöli) a maga emberi természetének bűnös romlottságát, a jóra való képtelenségét, és hit által megragadja azt a lehetőséget, hogy a bűnnel terhelt ömbere Krisztussal együtt a keresztre kerüljön: az Krisztus által felülről való életet nyer! Pál apostol saját tanúságtételeként, így fogalmaz: *„Krisztussal együtt keresztre vagyok feszítve: többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem!”* (Gal 2,20) Egy másik helyen ezt írja: *„Ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme: új jött létre!”* (2Kor 5,17)

Az atyáinktól örökölt ádami természetünk is képes hinni, sokféle vallásos tevékenységgel „szolgálni” Istent, de valóságos szellemi, mennyei értéke és életet teremtő hatékonysága csak annak a szolgálatnak van, amelyet úgy végez valaki, hogy Jézus Krisztus követője lett. Vele együtt meghalt és vele egyesült a feltámadásában is! Ezért kéri ma Jézus, hogy *„ha valaki nekem szolgál, engem kövessen”*.

